

gibning existeret en mere yderligt gaaende Ind-
 strækning med Hensyn til disse Grunde end
 den, at der ikke maatte opføres nogen anden
 Bygning eller foregaae noget andet Bygnings-
 foretagende, end hvad der stod i Overeens-
 stemmelse med Forbringerne til Fæstningens
 Forsvar. Der er givet visse Regler for, hvor-
 ledes Terrainet maatte benyttes til Bebyggelse,
 men der har aldrig været givet Regjeringen
 Hals og Haand over disse Grunde, og selv,
 hvor Regjeringen har formeent sig berettiget til
 aldeles at nægte en Bygnings Opførelse, har
 det derfor altid kun været, hvor det var i
 Overeensstemmelse med Fæstningens Tær-
 Loven har i Virkeligheden ikke tilladt Andet,
 og Placaten af 13de October 1824, som jeg
 herved særligt sigter til, gaaer endog saa vidt,
 at den udtaler, at i det Tilfælde, at en Byg-
 ning er bleven opført uden foregaaende Appro-
 bation fra Regjeringens Side, kan den kun
 nedrives, forsaavidt den findes at være i Strid
 med de Regler for Bygningers Opførelse, som
 de foregaaende Paragrapher have fastsat. Dette
 er altfaa den Magt, som Regjeringen har over
 det paagældende Terrain; den er begrundet i
 Hensynet til Fæstningens Forsvar, og, forsa-
 vidt Hensyn af denne Natur gjøre det nød-
 vendigt, gjøres der Indstrækninger i Byg-
 ningsfriheden, men kun, hvor Fæstningens For-
 svar kræver det, er det ogsaa, at Regjeringen
 har Berettigelse til at nægte Tilladelse til Byg-
 ningers Opførelse. Men dette Hensyn vil jo
 nu være aldeles bortfaldet, naar Fæstningen
 nedlægges. Saaledes som Sagen staaer for
 Diebliffet, hvor det jo er bitterligt for Alver-
 den, at der ikke tænkes paa at lade Kjøbenhavn
 bestaae som Fæstning, er det allerede noget be-
 snyderligt, at Regjeringen stiller sig saaledes, at
 den nægter Tilladelse til Bygningers Opførelse;
 men i det Diebliff, da den selv erklærer, at nu
 er Tiden kommen til Fæstningens Nedlæggelse,
 ophøre efter min Anstuelse ogsaa de Ind-
 strækninger, som ene og alene have beroet paa
 Hensynet til Fæstningen. Her er slet ikke
 Spørgsmaal om nogen privatretlig Servitut,
 som Staten har erhvervet ligeoverfor Cierne
 af de paagældende Grunde. Selv om der var
 det, vilde jeg dog sige, at med Diemedets Op-
 hør maatte ogsaa Servituten ophøre, men der

er, som sagt, slet ikke Spørgsmaal om nogen
 saadan privatretlig Afkomst for Staten, men
 slet og ret om en Indstrækning i Byggefri-
 heden — ikke om en total Ophævelse af den,
 men kun om en Begrænsning i Friheden til
 at bygge — slet i et bestemt Diemed, skabt
 ved Lov, bestaaende, saalænge Loven har
 dette Diemed, men efter mit Skjøn umiddel-
 bart bortfalden, saasnart Diemedet opgives.
 Der kan dog vistnok i saa Henseende ikke godt
 forholdes anderledes her i Landet, end der for-
 holdes andetsteds med saadanne Servituter —
 hvis man kan kalde dem saa; i Virkeligheden
 ere de jo kun Indstrækninger i Eendomsret-
 ten. Det vil vistnok være den høitærede Mini-
 ster fuldkommen bekjendt, at flere fremmede
 Lovgivninger, og navnlig den franske, have lige-
 fremme Bestemmelser om saadanne Forhold;
 der tales der om militære Servituter, om Fæst-
 ningservituter, og derfra, kan jeg gjerne sige,
 at vi i vore Forhandlinger i 1860 have faaet
 det Udtryk „militair Servitut“ ind i vort
 Sprog. I disse fremmede Lovgivninger gjæl-
 der det Samme, som gjælder om den privat-
 retlige Servitut, ogsaa om den militære og
 legale Servitut: at, naar Diemedet for den
 ophører, naar den Ting, i hvis Tjeneste Ser-
 vituten skulde virke, ophører at eksistere, ned-
 lægges, saa forsvinder, ophører ligeledes Ser-
 vituten. Det vil være den høitærede Mini-
 ster bekjendt, at Frankrig har gjort en Anven-
 delse af denne Grundsætning netop med Hen-
 syn til Paris's Befæstningsvæsen. Efter en
 Lov af 1819 var Paris bleven omgivet med
 forskjellige Belter for dens Forsvars Skyld;
 i 1841 blev der voteret 140 Millioner Frances
 til nye Befæstningsanlæg omkring Paris, og
 de ældre Indstrækninger for de 3 eksisterende
 Zoner bortfaldt saa naturligtvis uden nogen-
 somhelst Erstatning. Og dog tænkte man ikke
 engang i Frankrig paa at opgive det Diemed,
 hvori den oprindelige Indstrækning for Cierne
 var slet, men man vilde blot flytte Fæstnings-
 anlægene videre ud i Terrainet. Man erkjendte,
 at, naar den bestaaende Fæstning ophørte at
 eksistere, maatte ogsaa de Vaand, som paahvi-
 lede Grundene udenfor samme, af sig selv bort-
 falde. Der har idag her været talt om, at
 denne Sag ikke var ganske ny her i Thinget,